

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΝΖΑΜΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝ

Τά πρώτα του χρόνια. Τά ταξείδια του. Συγγραφέας και μουσικός. Τò κυριώτερο ταλέντο του. Οί πρώτοι του έρωτες. 'Η γνωριμία του με την Μαντάμ Ντέ Σταέλ. Μία άποπειρα αυτοκτονίας. 'Η σχέσεις των. 'Ερως... μαρτύριον !... 'Η Σταέλ τών καταδιώκει παντού... Κομμάτια άπ' τò ημερολόγιο του Κονσταν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ολίγων συγγραφέων ή ερωτική ζωή υπήρξε τσόν τρικυμώδης, όσον του Μπενζαμέν Κονσταν, του συγγραφέως του περιφήμου μυθιστορήματος "Αδολφορ", τσόν όποιον μεταφράστη και έλληνιστί από τον κ. Κ. Ουράνην. 'Απ' τήν πρώτη του νεότητα ως τὰ γεράματα του ο άνθρωπος αυτός δέν έπαυσε να θεωρη πρώτο και κύριο μέλημά του τών έρωτα ! "Αν ήθελε ν' άποκτηη δόξα, κλουτή και δύναμη, τò ήθελε μόνον και μόνον γιά ν' άπολαύση καλλίτερα τήν αγάπη !..."

'Ο Μπενζαμέν Κονσταν ήταν άπόγονος μίως οικογενείας διαμαρτυρομένου γάλλον, ή όποια ελξε εγκατασταθει δύο αιώνας πριν άπ' τήν Γαλλική 'Επανάσταση, στην Λωζάννη. 'Η κληνητική ζωή του πατέρα του τών έκανε άπο πολύ μικρό ταξείδιώτη. 'Επισκέφθηκε διάφορα μέρη της Ευρώπης, τήν 'Αγγλία, τò Βέλγιο, τήν 'Ολλανδία, πουνόνα όμως δέν μπόρεσε να κίνη σοβαρές και εξακολουθητικές σπουδές, γιати ο πατερας του, άνθρωπος χαρισμέως και πνευματώδης, συγχρόως όμως και πολύ εγωιστής, παραμελούσε τήν εκπαίδευση του. 'Οτσόσο ο Μπενζαμέν χάρις στην φιλομάθεια και στην εξαιρετική πρωμοτητά του, κατορθώσσε πολύ γρήγορα να μορφωθη, διαβάζοντας άόχρατα ότμ βιβλίο έπεφε τσά ζήρια του. 'Τò ταλέντο του στό γράμμα έκδηλώθηκε πολύ ένωρίς. Τά γράμματα που έστειλε άπο διάφορα μέρη στους συγγενείς του στην Λωζάννη, ήσαν τόσο ωμορφα, με τόσο τέχνη γοιμιένα, ώστε όταν ελάμβαναν κανένα γράμμα του μαζερόντουσαν όλοι μαζί γιά να τò διαβάσουν. 'Αλλά και γιά τή μουσική άπο πολύ μικρός έδειχνε έντελώς ιδιαιτέρη κλίση. 'Τò ταλέντο του στό πιάνο ήταν καταπληκτικό. 'Εννή χρονών έπαιξε πρώτα-βίστα και τὰ πιο δύσκολα κομμάτια και όταν έπαυσε μέρος σε κανένα κοντσέρτο, όλοι εθαύμαζαν τήν πρωμοτητά της ιδιοφυίας του. Φαίνεται έντοίτως ότι τò μεγαλειότερο ταλέντο του Μπενζαμέν δέν ήταν ούτε τò συγγραμικό ούτε τò μουσικό, άλλ' ένα σπανιότερο και άπο τὰ δύο αυτά, που και ο ίδιος τò έκτιμώσσε περισσότερο : Τò... ερωτικό ταλέντο !..."

'Υστερα άπο διάφορα ταξείδια και περιπλανήσεις, άφου έφοίτησε σέ διάφορα πανεπιστήμια, άφου έμεινε σέ κάποια γερμανική αλή, όπου πρωτομάθε να χαροπαίξη και άπέκτησε τήν πρώτη φίλη του, ο Μπενζαμέν καταστάλαξε τέλος στό Παρίσι. 'Ηταν ή παραμονή της Γαλλικής 'Επανάστασης και ο Μπενζαμέν βρισκότανε στην κλιτική του ήλινα. Μόλις ελξε πατήσει στά είκοσι... 'Ηταν καιρός λοιπόν ν' άρχιση τις μεγάλες του ερωτικές περιπέτειες.

***

'Η πρώτη γυναίκα που αγάπησε ήταν κάποια κυρία ντέ Τρεβρό, τριανταπέντε περίπου χρόνων, σύζυγος ένός άγγλου πρέσβως, μετά τού όποιου βρισκόταν σέ διάσταση. 'Ο Μπενζαμέν εσχημάτιζε τακτικά στό σπίτι της κυρίας ντέ Τρεβρό όπου γινότανε γρή χαροπαίξια. 'Η κυρία ντέ Τρεβρό ήταν τρομερά φιλάρεσκη και πολλοί νέοι άπ' εκείνους που εσχημάτιζαν στό σπίτι της, τήν έφλερταρίζαν. 'Ο Μπενζαμέν άπο «φιλότιμο» βάλθηκε να της άρεση. 'Αλλά έπειδή ήταν δειλός, δέν της έκμυστηρεύθηκε τών ερωτί τών άπ' ευθείας, άλλά της έγραψε μία έπιστολή. 'Η κυρία ντέ Τρεβρό τού άπάντησε λέγοντίς του ότι ή καρδιά της ήταν δωρομένη σ' άλλον άλλ' ότι μοροδύσαν να μείνουν δύο κλεισί φίλοι. Τότε ο Μπενζαμέν εγκαταλείπει τήν πιο τρελή ή άπελπισία...Κυλιείται κατά γης, χτυπά τò κεφάλι του στους τούχους, άπειλεί ότι θ' αυτοκτονή !... 'Η κυρία ντέ Τρεβρό δέν ήξερε τι να κίνη μαζί του. 'Οτσόσο ύστερα άπο δύο τρεις τέτοιες σκηνές, ο Μπενζαμέν ήσχημασε και εξηκολούθησε μόν να σχημάτιζε στό σπίτι της κυρίας ντέ Τρεβρό, όμ όμως μόνον γιати ήθελε να τή βλέπη, άλλά και γιати τού άρεσαν τὰ χαριά. Δέν έπαυσε δέ να τήν πολιορκή στενά και στά γράμματα που της έστειλε κατόπιν, ή κυρία ντέ Τρεβρό, άπαντούσε πò ύποχωρητικά. 'Ο Μπενζαμέν όμως, άγνωστο γιά ποιό λόγο, έβασπε έξωφρα τήν πολιορκία του. Λίγο άργότερα, ο Μπενζαμέν συνήτησε μία άλλη γυναίκα, μεγαλειότερη άπ' τήν πρώτη, ή όποια πήρε πολύ γρήγορα μεγάλη θέση στή ζωή του και με τήν όποια τών έδεσαν ερωτικοί δεσμοί έπι όκτώ ολόκληρα χρόνια. 'Η γυναίκα αυτή ονομαζότανε Μαντάμ ντέ Σταέλ. Δέν μοροδύσσε βέβαια να τήν πη κανείς όφραία, έν τούτως

όμως φαίνόταν ότι ήταν πολύ γοητευτική. 'Εξυνη και μορφωμένη φιλοδοξώσσε να παίξη κάποιο ρόλο στή ζωή της. Οί αισθηματικές όμως περιπέτειες τήν άπασχολούσαν τόσο πολύ, ώστε δέν της έμεινε καιρός να σκεφθη τίποτε άλλο. 'Ηταν κυριολεκτικώς ερωτοπαθής ! Και νέα και μεσόκοχη και στά γεράματα της έλεγε πάντα και έπίστευε, ότι μία μόνον ευτυχία ύπαρχει στόν κόσμο : Ν' αγαπάς και να σ' αγαπούν !..."

Οί δύο αυτοί πρώτοι έρωτες του Κονσταν, σάν ερωτικά προανακρούσματα μοροδύν να θεωρηθούν μάλλον, παρά σάν έρωτες, στην κυριολεκτική σημασία της λέξεως, όπως έννοούσε τούλάχιστον τών έρωτα ο Μπενζαμέν. Τά μυστήρια του μεγάλου πάθους, τις ήδονές και τούς πόνους του, τις έκστάσεις και τις άπελπισίες του, μα άλλη αγάπη τού ήταν γραφτό να τού τί δώσει ! 'Η αγάπη της κυρίας ντέ Σταέλ, της κατόπιν περιφήμης γιά τὰ λογοτεχνικά έργα της. Τήν γυναίκα αυτήν, τήν έγνωσε ο Μπενζαμέν τò 1794. 'Η Μαντάμ ντέ Σταέλ που ελξε παντρευτεί στα είκοσι χρόνια της, έταν Σουηδό πρέσβυ και ελξε χωρίσει κόλα. ήταν τότε 28 χρόνων, ένα χρόνο μεγαλειότερη άπ' τών Μπενζαμέν, σ' όλη τήν άκμή της νεότητος και της ωμορφιάς της.

'Απ' τήν πρώτη συνάντησή του, τήν αγάπησε παθητικά ο Κονσταν. 'Αλλά εκείνη, άργησε λίγο να ύποχωρηση στό αισθητικό του, πρώγμα που έκανε τών άνυπόφορο Κονσταν να φτάση μέχρι τού ν' άποπειραθ' ν' αυτοκτονή προς χάριν της ! 'Ευτυχώς δέν σκοτώθηκε και ύστερα άπο λίγες έβδομάδες κέρθηκε τήν καρδιά της λατρευτής του...

'Ο ερωτικός δεσμός του Κονσταν και της Μαντάμ ντέ Σταέλ δέν διήρχεσε παρά λίγους μόνον μήνες, τò ερωτικό τους όμως «μυθιστόρημα» έράσταξε 16 ολόκληρα χρόνια. Σ' όλο τò διάστημα αυτό, πότε ο ένας και πότε ο άλλος, έκαναν άπεγνωσμένες προσπάθειες γιά να εναναούσουν τήν όρμη, τή μέθη, τήν φλόγα τών πρώτων τους ερωτικών ημερών. 'Αλλά δέν τò κατορθώσαν. 'Ο θεός, ο τέλειος, ο ιδιώδης έρωτας, που ζητούσαν, ήταν κάτι άνώτερο άπ' τών χαριών, άπ' τις συνήθειες, άπ' τήν άτομική και κοινωνική τους ύπόσταση. 'Ησαν και οι δύο πολύ μικροί γιά τών μεγάλων έρωτα που όνειροπολούσαν. 'Ετσι ή αγάπη των μοαθήκε, ξεφύτσε και στό τέλος κουρελιώσθηκε και ξευτελώσθηκε ! 'Η τελευταία της φάσις πιστά περιγράφεται άπο τών Κονσταν στό ημερολόγιο του. «Τò 1807—έλιαν περσεί και οι δύο τὰ σαράντα—γράφει γιά τήν Σταέλ :—Βαρύθηκα, τò άντρογυναικό αυτό, που με τò σιδερένιο του χέρι, δέκα χρόνια τώρα, με κρατεί σκλάβο...Και οι δύο κατά βάθος νοιώθουμε ότι εινε μοιρατός και επικείμενος ο χωρισμός».

'Οτσόσο δέν έχορίζαν. 'Η Μαντάμ ντέ Σταέλ άπειλούσε ότι θά σκοτονότανε άν τήν εγκατέλειπε ο Μπενζαμέν και ένεινος πάλιν αισθανότανε ότι ήταν άδύνατον να ύπομεινη περισσότερο τών ζυγού της.

'Έρωσ ότι θά με πούν τέρας, άν τήν αφήσω, έγραφε. 'Αλλά και άν δέν τήν αφήσω θά πεθάνω !

Τέλος έπειδή ήταν άδύνατον πεί να τήν άνεχθη, άποφαρίζε να τήν εγκαταλείψη. Της γράφει ένα άποχαρπηστικό γράμμα, τò όποιον όμως δέν βρισκει τήν δύναμη να της στείλη. 'Οτσόσο κατορθώνει να φύγη μακριά της. Πηγαίνει σ' ένα χωριό, κοντά στή Λωζάννη, όπου έμεινε σέ μία θειά του. 'Αλλά και εκεί σέ λίγο ένέσκηψε ή «εγκαταλειμμένη» όσαν κεραυνός !

'Ο Μπενζαμέν, γράφει σχετικώς ή θεία του, άρχιζε να βρίζη τήν ήσυχία του, όταν μία μέρα άκούμη έξωφρα φωνές στήν πόρτα. 'Ηταν ή Μαντάμ ντέ Σταέλ ! Βγαίνω εύθως άπ' τò δωμάτιο όπου βρισκόμαστε και τò κλειδώνω. 'Αλλά τι βλέπω ! Μία γυναίκα στή σκάλα, με λαμό γυμνό, αναμαλλιασμένη, που έφώναζε :—Πού εινε ; Πρέπει να τών δώ». 'Εν τώ μεταξύ, ο Μπενζαμέν χτυπά τήν πόρτα, αναγκάζομαι να τού άνοιξω, ένειν τών άκούσει, τρέχει, ελχνεται στην άγκαλιά του και ύστερα κυλά κατά γης έσοπνώντας στά πιά φριχτά παράπονα.

—Μά με τι δικαιώματα τών βασανίζεις έσει ; τής λέγω εγώ. Και ένεινη τότε μου άπάντησε με τις χειρότερες ύβρεις !..."

Από χρόνια ύστερα άπο τήν σκηνη αυτή, έχουν σχεδόν διακόψει πεία κάθε σχέση μεταξύ των ο Μπενζαμέν και ή Μαντάμ ντέ Σταέλ. Τò

ΡΩΣΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ...

ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΗ ΣΙΓΚΑΛΕΦ

Νύχτανε... Οί μουζικοί της Κεράσσοβας είχαν άποτροβηχτεί στις Ίσμιτες. (καλύβες) τους. Θάκαναν τις προετοιμασίες τους για τη μεγάλη αυριανή μέρα του Πάσχα, θά πλένονταν, θά καθαρίζονταν. Οί γυναίκες θά μαγείρευαν κι' όλοι με χαρά θά πέρταν με τά ρούχα στα σκληρά τους κρεβάτια, περιμενοντας την ώρα που θά χτυπούσε ή καρμάνια για να πάν ν' ακούσουν τό Χριστός 'Ανάστη.

Μόνο ο Πιότρ 'Ιβράνοβιτς, κάθονταν άκόμα έξω από την Ίσμιτα του, κουκουλωμένος στη βαρεία του γούνα. 'Από καιρό σε καιρό έσφιγγε τις γροθιές του και βλαστημούσε. 'Υστερα πάλι ήσυχάζε για να ξαναρχίση σε λίγο την ίδια ιστορία.

Ο Πιότρ ήταν ό πιο παράξενος μουζικός της περιφέρειας. Μάλλον μ' όλο τό χωριό κι' όλοι τόν είχαν στο στομάχι. Με κείνον όμως που τά είχε περισσότερο ήταν ό Γιώργη Βασιλιεβιτς, ό επιστάτη; του τοιφυλικού που δούλευε. 'Η άληθεια εινε πως σχεδόν όλοι οί μουζικοί της Κεράσσοβας δέν αγαλούσαν τόν Γιώργη Βασιλιεβιτς; μα δέν κοιτούσε κανένας να τού πη λόγο. Τους παίδεσε πάρα πολύ και συχνά, πολύ συχνά μάλιστα; τούς έδερενε μέσα στη πλατεία του χωριού μ' ένα μεγάλο και χοντρό κούτσου που κρατούσε πάντα στα χέρια του. Τους βίαζε να δουλεύουν όσο μπορούσαν περισσότερο και δέν άφινε χορτίσι ή γυναίκα μουζικού άπειραχτή.

Έτσι μιά μέρα που ή Σόνια, ή άρραβωνιαστικά του Πιότρ 'Ιβράνοβιτς, πήγαινε στο σπίτι του άφενή του χωριού τους; ό Γιώργη Βασιλιεβιτς θέλησε για τη φιλήση δια τής βίας μέσα στο δάσος. 'Η Σόνια άντιστάθηκε και μάλιστα τού έδωσε κι' ένα μπλάτος. Ο Γιώργη Βασιλιεβιτς από την ήμερα έκείνη όρκισθηκε να μην έλφει την ή Σόνια και τόν Πιότρ 'Ιβράνοβιτς να κάτσουν σε χωριό κλάδι.

Ένα βράδυ μεθυσμένος σά γουρουνί και μπρός σ' όλους τους μουζικούς του χωριού έλεγε ότι εινε ή Σόνια δύο ήμερονυχα στην Ίσμιτα του. 'Αναμεσα στους μουζικούς ήταν κι' ό Πιότρ 'Ιβράνοβιτς. 'Αμα άκούσε τά λόγια του επιστάτη μουζικισσε σάν ταυρός; κι' έκανε να ριχτή άπάντω του. Ο άλλος όμως; παρ' όλο τού μεθύσι του, άρχισε να τόν χτυπά με τό κνούτ του στο πρόσωπο, στο κεφάλι, παντού... Ο Πιότρ κ' ταματωμένος τραβήχτηκε τέλος σε μιά άκρη, εκεί τόν πήρε τό κλάμα, ένα κλάμα σάν μορού παιδιού. Ο Γιώργη Βασιλιεβιτς από την άλλη μεριά γελοώσε κι' έλεγε ένα σωρό βρομώλογα και βρισιές για ή Σόνια και τόν άρραβωνιαστικό τής.

Από την ήμερα έκείνη ό Πιότρ δέν μιλούσε με κανένα μουζικό κι' άμα συναντούσε κανένα από αυτούς στο δρόμο του, έτρεχε γρήγορα-γρήγορα να κρυφτή.

Δέν ήθελε να δη ούτε ή Σόνια. Την τελευταία φορά που τή είδε τής ειπε :

— Σόνια, δέν έχουμε πιά τίποτα μεταξύ μας. Όλα τελείωσαν. Δέν πρέπει να ξαναμιλήσουμε πιά μεταξύ κι' ούτε από μακριά να δη ό ένας τόν άλλο. Όχι πως πιστεύω για άληθινά ό τι ειπε τό γουρουνί έκείνο ό Γιώργη Βασιλιεβιτς; όχι. Πιστεύω πως εισαι άθωα σάν τ' ουλί. Μα δέν πρέπει να ξαναδη ό ένας τόν άλλον. Όχι. Αυτό δέν πρέπει να γίνει. Έμένα ξεγράφη με. Πες πώς εimai πεθαμένος!...

Χώθηκε ύστερα μέσα στο δάσος κι' έγεινε άφαντος. 'Η Σόνια γύρισε στο χωριό μη ζήροντας κι' να κάνει. 'Η λύπη τήν είχε βαλάντωσει. Έβλεπε άρρωστη και σε πέντε ήμερες πεθανε από ένα πρήξιμο που έβγαλε στο λαϊμό. Οί μουζικοί λέγαν πως τήν έδασαε ό 'Αντίχριστος; γιατί πήγαινε κι' εύρισκε τις νύχτες μέσα στο δάσος τόν Πιότρ.

***

Ο κακότυχος μουζικός περιμενε τώρα με λαχτάρα την βραδιά της 'Ανάστασης. Τι είχε στο νου του να κάνει καλά-καλά δέν ήξερε. Κάηκε όμως στην Ίσμιτα του και ξυναβήθηκε κρατώντας κάτι κάτω από τη γούνα του. 'Αφισε τη πόρτα άνοιχτή και τραβήξε πίσω τό δάσος. Έκει έριξε μια ματιά γύρω του και κρύφτηκε πίσω από ένα έλατο.

Τό μυαλό του είχε σταματήσει. Δέν μπορούσε πιά να σκεφτή.

Όχι έκανε τό έκανε μηχανικά. Κι' όμως πε-

1812 σημειώνει ό Μπενζαμέν στο 'Ημερολόγιό του. «Έλαβα γραμμα άπ' την κυρία ντε Σταέλ, που με πείθει ότι όλα έχουν τελειώσει μεταξύ μας». Και πράγματι όλα είχαν τελειώσει μαζί τους. Και άπ' τόν έρωτα αυτόν δέν άπόμεινε παρά μιά θλιβερή ανάμνηση...

ρίμενε. Περιμενε βλομρονετικά μέσα στην άγρια και σκοτεινή νύχτα. Κι' όλοένα χάιδεσε κείνο ποίχε κάτω από τη γούνα του.

Έξαφνα άκούστηχαν από μακριά τά κουνούνια κάποιου άμαξιού που έρχονταν από τό τοιφυλί στο χωριό. Ο Πιότρ τινάχτηκε άπάνω, σά λύκος που νιώθει τό πλησίασμα κοπαδιού. 'Αφουγκράστηκε με προσοχή και τά μάτια του έλαμπαν άφρα μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι. Έβγαλε κείνο που έκοιτσε κάτω από τη γούνα του και τόπασε γερά στά χέρια του. 'Ηταν ένα νοτομάνικο τσεκούρι γυαλιστερό, που μπορούσε μ' ένα δυνατό χτύπημα να κόψη πέρα-πέρα όλόκληρο έλατο.

Τά κουνούνια του άμαξιού που πλησίαζε άκούγονταν τώρα όλοένα και κοντιότερα. Φαίνονταν μάλιστα και τά δυό του φανάρια. Ο Πιότρ τέντωσε τ' αυτιά του και τά μάτια του πήγαιναν να πεταχθούν έξω από τις κόγχες τους. Έριξε μιά ματιά στο τσεκούρι του, τόσφιξε καλύτερα στά χέρια του κι' έπεριέτριψε. Τώρα πιά τ' άμαξι περνάει μπροστά του. Ο Πιότρ μ' ένα πήδημα σκαφαλώθηκε έπάνω του, δίπλα από τόν άνηροσκο που κρατεί τό λουριά τών άλόγων. 'Η όψη του εινε κατάγλωμη. Ο όδηγός τ' άμαξιού εινε ό Βασιλιεβιτς.

— Γιώργη Βασιλιεβιτς, λέει ό Πιότρ, μοσπίσασε τη ζωή σάν τό τρυφερό κλωνάρι, μέσα στα σκληρά σου χέρια. Κι' εγώ θά κόψω τη δική σου σάν δικαίος Ξυλοκόπος.

Σήκωσε άμέσως τό τσεκούρι ψηλά και τό κατέβασε με δύναμη στο κεφάλι του Βασιλιεβιτς! 'Ακούστηκε τό ξηρο, ύπόκοφο σπάσιμο του κρανίου και τό κεφάλι του έπιστάτη χώρισε στα δύο!...

Την ίδια στιγμή άρχισαν να χτυπούν ή καρμάνες της 'Αναστάσεως... Χτυπούσαν γλυκά και χαμορούνα...

Ο Πιότρ πήδηξε κάτω άπ' τάρμαξί που τ' άλογά του δέν είχαν σταματήσει να τρέχουν κι' έκανε να χωθή μέσα στο δάσος, μα σάθηκε άκίνητος. Ο ήχος τής καρμάνας τόν κάρφωσε στη θέση του. Δέν είχε τη δύναμη να κάνει ούτε βήμα. Γονάτισε, έριξε μακριά τό σκεπρό του κι' άκούμπησε χαιμύ τό άριστερό του χέρι.

— Σχώρα με Γιώργη Βασιλιεβιτς! νιφθίσεις... 'Αν σ' έσκότωσα δέν φταίω εγώ... Σγχώρησέ με... 'Η καρδιά μου σφιγγεται... Και να...

Συγχώρησ; σήκωσε τό τσεκούρι, χτύπησε τό άριστερό του χέρι, τό χέρι με τό όποιο είχε έγγληματίσει και τόκοψε πέρα ως πέρα. Τό αίμα του άρχισε να τρέξη σάν ποτάμι. Τά μάτια του θλόωσαν. Τούρχονταν ζάλη, τ' αυτιά του ρουτίσαν... Μόλις άκούσε τις καρμάνες τής 'Αναστάσεως που χτυπούσαν στο χωριό, γλυκά, χαμορούνα... Τις άκούσε σάν σε όνειρο. Ένα δάκρυ κίλισε άπ' τά μάτια του και λιποθύμησε...

Γρηγόρης Σιγκαλάεφ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΟ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΚΑ'Ι'ΝΕ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Έβραδίασε: Και στο γυαλό άπλώθηκεν ή πάχνη. Τό κύμα σπάξει τη στεριά σκορπίζοντας μάν άχνη. Κι' άπ' τού γυαλού τά κύματα πειεύται μιά Νεράϊδα Κι' άπ' τό λευκό χιτώνα τής στήθια που δέν ξαναείδα. Με σφιγγε τόσο δυνατά που μου πονάει άκόμα, — Μή σφιγγές τόσο δυνατά με τόμορφο σου σώμα! — «Σε σφιγγω στην άγκάλη μου με δύναμη με βία! Θέλω από σένα ζεστασιά γιατ' εινε ή Νύχτα κρύα». Κι' από τά σύννεφα χλωμό κυττάζει τό φεγγάρι. — «Πές μου Νεράϊδα μου χρυσή τής θάλασσας; καμάρι. Γιατ' εινε ύγρὰ τά μάτια σου θολά και βουρκωμένα;» — «Δέν εινε ύγρὰ τά μάτια μου θολά και βουρκωμένα. Σάν έβγας' από τά νερά τά κάλλη του κορμού μου. Μούμεινε μιά σταλαγματά στην άκρη του ματιού μου». Κράζουν οί γλάροι λιβερά κι' ή θάλασσα βογγάει. — »Πόσο ή καρδιά μου δυνατά Νεράϊδα [μου χτυπάει] — «Χτυπά ή καρδιά μου δυνατά χτυπά και [πονεμένα] Γιατί άπ' άγάπη χάνομαι λιβένθη μου για [σένα].

Μετάφρασις Π. Γνευτού